wel, maar het grote vergaderingswerk van onzen Heere Jezus Christus mislukt, naar het schijnt. Ik g e l o o f de kerk, ik g e l o o f de gemeenschap der heiligen, maar waar v i n d ik die kerk, waar s p e u r ik die gemeenschap? En de vreugde in ons hart sterft, de vreugde over de kerkgemeenschap. En psalm 122 is als een muziek uit een ijle en onwerkelijke wereld geworden. Want ik zie het niet meer, dat Jeruzalem een stad is, die wel samengevoegd is. Een stad, die haar eigen burgers trekt, en die ook de heidenen trekt. Ik zie de verwarring tussen haar burgers, en wie van de heidenen wordt nu onweerstaanbaar tot de gemeenschap der kerk getrokken? Maar daarom willen wij juist nu Psalm 122 lezen, die Psalm van „Vreugde over de kerkgemeenschap". (In „Semper Reformanda", bl. 15/16).

En op bl. 19/20:

„Dat is de verschrikkelijke tragedie der Gereformeerde Kerken vandaag. Er was al vele eeuwen verschil in verbondsbeschouwing, maar de kerk zag haar eenheid slechts in de belijdenis en liet daarom ruimte voor verschil in theologie. Maar vandaag worden de opvattingen der bezwaarden, die altijd het volste recht binnen ons kerken hebben gehad, niet meer geduld; vandaag wordt de leer, die ook de mijne is en waarvan ik volhoud dat ze naar de belijdenis is, veroordeeld als ketterij; vandaag wordt ieder, die zich niet bindt aan de leeruitspraken van '42, aan die ene verbondsbeschouwing, uitgeworpen als scheurmaker. Waarom is er niet meer de ruimte, die er altijd is geweest? Waarom iemands geweten binden aan inzichten en uitspraken, die misschien wel heel knap zijn gedacht, maar die God ons niet heeft geopenbaard in Zijn Woord? Daar is niemand, die in strijd kwam met de waarheid Gods, zoals de kerk die beleed in de Drie Formulieren. Maar waarom is er dan voor hun inzicht geen plaats meer in de kerk? Nu werpt men broeders uit uit het koninkrijk Gods, terwijl vroeger voor hun prediking altijd ruimte was".

De Synode had gezegd, dat haar besluiten altijd moeten worden uitgevoerd, ook dan wanneer ze in strijd waren met het Woord Gods. Wat schrijft Prof. Holwerda op bl. 22 en 23?:

„En zo heeft ze maar niet gesproken, doch ook gehandeld. Toen er broeders waren, die de binding aan haar leeruitspraken weigerden, wierp ze die mensen als scheurmakers uit. Ze verklaarde hen schuldig aan de zonde van multerij te willen aanrichten in kerkelijke regeringen, de zonde, die naar het avondmaalsformulier gestraft moet worden met uitsluiting uit het Koninkrijk der hemelen. Als ze het recht had erkend om bepaalde besluiten niet uit te voeren, dan was het nog meegevallen. Want niemand dacht er aan de kerk te verlaten. Maar ze joeg ieder in de gewetenscrisis. Men moest preken wat de Here niet had geopenbaard; men moest preken, wat in strijd was met het Woord. Men moest de synodale besluiten uitvoeren ook dan als ze in strijd waren met het recht des Heeren. Men moest binden wat de Heere niet bond. En daarop liep alles vast. Hier was geen uitweg meer".

En op bl. 23 en 24:

„En wie bidt er dus vandaag in geest en waarheid? Hij, die zich blijft binden aan dat fundament der apostelen en profeten, en weigert een ander fundament te leggen of te helpen leggen. Hij die het recht der kerk eerbiedigt en zich niet neerlegt bij het onrecht dat werd gepleegd, hij die weigert aan de uitvoering der zondige tucht mee te werken. Die mens heeft Jeruzalem in zijn hart waarachtig lief, en die man kan bidden, dat deze stad worde bewaard en herbouwd. Maar wie bidt om de eenheid en ondertussen rustig de leeruitspraken als bindend aanvaardt en ondertussen de tucht helpt uitvoeren tegen wie onschuldig zijn, hij spreekt woorden van vrede, maar zijn hart voert krijg. Hij verloochent zijn gebed door zich te binden en te conformeren".

v. d. B.

UIT DE SCHRIFT

Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven

„Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid." 1 Joh. 1 : 9.

Na de inleiding heeft de apostel Johannes aan de gemeente geschreven, dat God een licht is en er gans geen duisternis in Hem is. Dat heeft hij van de Here Jezus gehoord en het is zijn taak dat te verkondigen. De duisternis is beeld van dwaasheid en verkeerdheid en zonde, die er in de mensenwereld is. Maar God is wijs en goed en heilig en verre van goddeloosheid en ongerechtigheid. Hij is te vergelijken met de zon, die haar licht over deze wereld straalt. „Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der lichten afkomende, bij wie geen verandering is of schaduw van omkering" (Jac. 1 : 17).

Daarom kunnen we ook niet in de duisternis wandelen en toch gemeenschap met God hebben. „Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben en wij in de duisternis wandelen, zo liegen wij en doen de waarheid niet" (vs 6).

We kunnen niet in de zonde leven en voortleven en toch vrede met God hebben. Waar licht is daar wijkt de duisternis en waar dikke duisternis is, daar ontbreekt het licht. Zou daar niet de oorzaak liggen van veel onrust en onzekerheid in het leven der gelovigen?

„Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonden." De duisternis verhindert echte gemeenschap, het donker brengt scheiding aan. Maar het licht verenigt en verbindt. Zo is het ook in de gemeente. Als we in het licht van het Evangelie wandelen, dan hebben we gemeenschap met allen, die op dezelfde weg zijn. Dan blijven er wel gebreken en zwakheden, maar het bloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonden.

„Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet." Alleen wie in het duister is kan zich wijsmaken, dat hij geen zonde heeft. Wie zich aan het licht van het Evangelie onttrekt en de HERE in zijn leven niet kent, kan zich verbeelden gaaf te zijn in zichzelf. Maar dat is zelfbedrog en zelfmisleiding. Dat behoort er in de gemeente niet te zijn. Daar moet schuldbelijdenis zijn en vergeving en reiniging.

„Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid."

Bij ons zijn zonden. Hier staat een woord, dat zoveel betekent als missen van het doel, het falen in onze roeping, het niet voldoen aan de eis van Gods verbond. Wie niet weet van een levensdoel, dat God met ons voor heeft, kan geen weet hebben van zonden. Wie de wet des HEREN niet erkent en er niet voor buigt komt ook niet tot belijdenis van zonden. Wie geen besef heeft van Gods heiligheid en gerechtigheid en waarheid heeft ook geen besef van z'n zonden. Er zijn bij ons zonden. Onheilige gedachten, die God onteren. Verkeerde begeerten, die tegen Gods heilige wil ingaan. Onrechtvaardige handelingen, die tegen Gods heilig recht strijden.

Die zullen we belijden. Daar staat een woord dat betekent: hetzelfde zeggen. We zullen het God toestemmen, dat Hij heilig en goed en recht is. Maar dat onze zondige gedachten, woorden en daden Zijn Naam onteren, Zijn recht schenden. En dan mogen we weten dat Hij getrouw is en rechtvaardig om onze zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. God is trouw. We kunnen op Hem aan. Hij houdt zijn beloften. Hij kan zichzelf niet verloochenen.

En God is rechtvaardig. Is dat niet om te beven? Moet de rechtvaardige God dan niet de zonden straffen in zijn toorn? Stellig is het om te beven als we denken aan Gods rechtvaardigheid. Als we wegens een misdrijf met een aardse rechter in aanraking komen dan hebben we het niet gemakkelijk. We schamen ons en gaan met lood in de schoenen de rechtszaal binnen. Maar hoe moeten we dan niet beven als we onze zonden zien in het licht van Gods rechtvaardigheid?

Maar als we onze zonden belijden mogen we ons verheugen in Gods gerechtigheid. Want hier is sprake van Gods reddende, vergevende rechtvaardigheid. Ze is vrijwel synoniem met Gods trouw. Dat God rechtvaardig is betekent hier, dat God de rechte verhouding herstelt door de zonden te vergeven en om Christus' wil niet toe te rekenen. Hij is rechtvaardig om onze zonden te vergeven.

Daar staat een woord dat betekent: wegzenden, wegdoen, uit de weg ruimen. Zodat er niets meer is tussen de HERE en ons. Zodat het weer goed is en we weer vrede met God hebben. En als God de zonden vergeeft dan wil Hij ons ook reinigen van alle ongerechtigheid. Dan breekt Hij ook de kracht der zonde. God heeft geen lust aan boosheid en verkeerdheid des harten. Hij verheugt zich in heiligheid en gerechtigheid en wil ons in de strijd tegen de zonde een Helper wezen. Dat ondervinden allen die oprecht hun zonden belijden.

*

Belijden wij onze zonden aan de HERE? Als we het doen vinden we vergeving. Maar als we de blijde rust van de vergeving missen, dan komt dat omdat wij onze zonden niet belijden. Zo in het algemeen erkennen, dat we zondaren zijn, gaat gemakkelijk genoeg. Maar het is genade van God als we echt onze concrete zonden mogen zien en belijden. We erkennen niet graag eigen gebreken en zwakheden. Voor de mensen niet en ook voor God niet. We zien de zonden van anderen als vanzelf. En we praten er over. We zijn het er over eens: A is wat eerzuchtig en heerszuchtig. En B is niet altijd betrouwbaar. En C is wat „los in de mond". En D is hoogmoedig. En zo zou ik kunnen doorgaan. Hoe komt het toch, dat we de zonden van anderen zo goed zien en eigen zonden zo gemakkelijk over het hoofd zien?

Laten we ons maar niets wijs maken: De zonden, die we in anderen opmerken, liggen ook bij ons voor de deur, ja ze zijn misschien stamgast in ons huis! Het valt me dikwijls op hoe weinig zelfkennis anderen hebben. Het komt voor, dat iemand klaagt over de vele ruziemakers, die er in de kerk zijn. Terwijl de klager zelf — natuurlijk niet in eigen oog, maar in het oog van anderen — één van de ergste ruziemakers is. Alleen hijzelf ziet het niet! Waarom zien we trouw naar anderen en letten we weinig op ons zelf? De oorzaak zal wel liggen in de hoogmoed, die in elks hart geroest zit. Hoe komen we daar af? Door in het licht te wandelen. In het licht van de wet des HEREN. Ik kan hetzelfde zeggen met andere woorden: In het licht van het Evangelie van Jezus Christus. Of nog weer anders: Door de HERE te kennen in al onze wegen.

„De droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid." Bij de HERE houden we het niet vol onze zonden te bedekken. Voor het aangezicht des HEREN versmelt alle hoogmoed als sneeuw voor de zon. Daar breekt het trotse hart en wordt de hoogmoedige geest verslagen en welt het gebed uit hart en mond: O God, wees mij zondaar genadig (Lucas 18 : 13). En dan komt de blijde zekerheid: Gij vergaaft de ongerechtigheid mijner zonde (Ps. 32 : 5).

Er wordt veel geklaagd over gemis van zekerheid des geloofs. Evenzeer over gemis van waarachtige gemeenschap der heiligen. Laten we de schuld niet bij de HERE zoeken. Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven. Royaal en radicaal, mild en overvloedig. En waar vergeving is, daar is ook reiniging van alle ongerechtigheid. Laten we maar toezien, dat wij onze zonden belijden. Met naam en toenaam.

Als Achan door de HERE aangewezen is als de man, die zich vergreep aan het verbannene en voor Jozua gebracht is, dan belijdt hij: „Voorwaar, ik heb tegen de HERE, de God Israëls gezondigd, en ik heb alzo en alzo gedaan; want ik zag onder de roof een schoon en sierlijk Babylonisch overkleed, en tweehonderd sikkelen zilver en een gouden tong, welker gewicht was vijftig sikkelen en ik kreeg lust daartoe en nam ze; en zie, ze zijn verborgen in de aarde in het midden mijner tent en het zilver daaronder." Laten we belijden: Ik heb alzo en alzo gedaan. Met de bede: „Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten; en zie of bij mij een schadelijke weg is. En leid mij op de eeuwige weg" (Ps. 139 : 23,24).

H. J. J.

KERKELIJK LEVEN

Phraseologie inzake de kerkorde der N. H. Kerk

Wie overziet de lange, lange weg die afgelegd is eer het tot de nieuwe Kerkorde komen kon, en de ontzaglijke arbeid die voorafging aan de eindstemming op 7 Dec. 1950, kan verstaan het enthousiasme, waarmee de promotors van dit „werkstuk" het binnenhaalden en propageren.

Zeker past hier respect voor ijver, geduld, verbeten volhouden bij wat jaren lang leek op een tot volslagen mislukking gedoemde Sysiphus-arbeid. Ook voor het resultaat? Immers daarop komt het aan: wat heeft de Herv. Kerk in deze nieuwe „orde" ontvangen?

't Spijt ons meer dan we zeggen kunnen, maar gemeten aan de normen van Schrift en Belijdenis is deze Kerkorde, gelijk we trouwens voor enkele jaren reeds opmerkten, een zeer diepe teleurstelling. De Dordtse Kerkorde heeft men verworpen. Men heeft geïntroduceerd een wetten-cyclus, op alle vitale punten geen verbetering, maar een verslechtering van de thans zozeer geminachte genootschappelijke Reglementenbundel. De Barthiaanse „doorbraak" heeft het in deze kerkorde gebracht tot één groot compromis tussen rechts en links, orthodox en vrijzinnig, confessioneel en ethisch, een compromis vaag en voos, zonder enige vaste principiële basis.

Te betreuren is nu, dat dit nieuw-modernisme de indruk wekt, voor wie op de klank afgaat, toch wel de oude normen vast te houden. Dit blijkt uit de kerkorde zelf, nog meer uit gegeven „toelichtingen". Wie b.v. opslaat het ten vorige jare verschenen „Nederlands Hervormd Kerkrecht" van Prof. Haitjema, de man, die zulk een groot aandeel had in de totstandkoming van de Kerkorde, kan zich daarvan overtuigen.

Men leest in dit werk „dat alle ware kerkrecht geworteld moet blijven in de H. Schrift, en dat achter de orde der Kerk de christelijke belijdenis van de Una Sancta en de Gereformeerde belijdenis van de ware Kerk en hoe zij geregeerd moet worden (Artt. XXVII—XXXII der Nederl. Geloofsbelijdenis) normerende grondlijnen moeten doen oplichten" (bl. 9, 10). Ook: „Tegenover het papale stelsel is het reformatorische kerkrecht van geheel andere stylering. En het Geref. Protestantisme was daarbij consequenter in zijn afweer van alle „paapse stoutigheden" dan het Lutheranisme. Een grondbeginsel van het Geref. kerkrecht is in de reformatorische eeuw steeds het verzet tegen alle hiërarchie geweest" (bl. 11). De H. Schrift..... is, strikt genomen, evengoed voor de kerkorde als voor het belijden der Kerk de e n i g n o r m e r e n d e n o r m" (bl. 15). En op bl. 22: